

560 slov na úvod

NÁČRT BUDOUCNOSTI

„Je mrtvý! Chápete? On je mrtvý!“ Tragická zpráva se šíří táborem rychlostí blesku. Kamenitá poušť ji pomocí ozvěny vysílá mezi Izraelci sem a tam. Mojžíš zemřel...

Podobně nevesele začíná jedna starozákonní biblická kniha, která nese Jozuovo jméno. Ani ta ozvěna tam nechybí. Boží slovo hned dvakrát opakuje, že Mojžíš je mrtvý. *Po smrti Mojžíše, služebníka Hospodínova, řekl Hospodín Jozuovi, synu Núnovu, který Mojžíšovi přísluhoval: „Mojžíš, můj služebník, zemřel (Jozue 1,1-2a).*

Někdo důležitý zemřel. Něco dobrého zemřelo. Jozue se mohl poddat smutku. Mohl rezignovaně složit ruce do klína a dny, týdny či měsíce oplakávat to, co už není. Přesto se zachoval jinak, protože... protože Bůh. Bůh mu totiž řekl, že není čas na to sedět jako hromádka neštěstí. Jozue, vstaň, jdi směrem, který ti ukazují a vezmi s sebou i všechny ostatní. *„Mojžíš, můj služebník, zemřel. Nyní tedy vstaň a přejdi s veškerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám Izraelcům.“ (Jozue 1,2)*

Mojžíšova smrt byla pro Jozueho nelehkou záležitostí. Na jeho srdce útočila duchovní zima a chtěla je vyřadit z provozu. Jozue však věděl, že je na dohled od zaslíbené země, a tak cítil ve vzduchu jaro. Nehledě na okolnosti věřil v příchod dobrých věcí od svého dobrého Boha. Uprostřed zimy cítil jaro.

Jozue se tenkrát naučil duchovní lekci, kterou se potřebujeme naučit i my: **Važ si pozitivní minulosti, ale nežij v ní. Těš se na budoucnost a jdi za ní. Bůh už tam je...**

Na cestu za Jordán dostává Jozue Boží zaslíbení: *Po všechny dny tvého života se proti tobě nikdo nepostaví. Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou (Jozue 1,5).* Nepřijde vám zvláštní, že se Jozue nezačal s Bohem dohadovat: „Jak jako jsi byl s Mojžíšem? Když se proti mně nikdo nepostaví?! Vždyť proti Mojžíšovi byla spousta lidí!“ Já osobně bych na Jozuově místě znejistěl. Jak to, že on ne? Jak to, že se choval, jako kdyby žádnou takovou negativní zkušenost nezažil? Byl v Boží škole a před tím, než vyrazil do země zaslíbené, se naučil další zásadní lekci: **Pohřbi negativní minulost tím, že odpustíš těm, kdo ublížili. Ten krok odpuštění je důležitý pro ně i pro tebe...**

Kromě zaslíbení Bůh Jozua vyprovází na cestu také nějakými příkazy: *Knih tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozji-*

mej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodín, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?“ (Jozue 1,8-9)

Poslušnost Božímu slovu je spojená nejen s požehnáním, ale dokonce s Boží přítomností! Boží slovo našemu srdci připomíná, jakého Boha máme a že tenhle Bůh je s námi – stále a všude. Boží škola pokračuje: **studuj Boží slovo a skrze ně v sobě posiluj Boží obraz a vědomí Jeho přítomnosti.**

Rúbenovci, Gádovci a polovina kmene Manasesova se jakoby o přechod Jordánu pokoušet nemusela. Jejich dědičný podíl země byl na břehu Jordánu, kde se Izraelci momentálně nacházeli. Jozue jim přesto řekl, že nejprve pomůžou v dobývání zaslíbené země svým bratřím a teprve pak se usadí ve své zemi (Jozue 1,14-15). Potřebujeme vás, řekl Jozue. A tak cestou k Jordánu vyřídil Izraelcům tehdy (i nám dnes) další důležitou Boží lekci: **Na to, abys došel do země zaslíbené, potřebuješ ostatní z Božího lidu, tak nepodlehni pokušení izolace.**

V Kristu váš Jakub Límř

ZBYNĚK ZÁVODNÍ ZPOVÍDÁ JEŽÍŠE KRISTA

...s pomocí Dr. Lukáše - autentický zápis;
A. Fleka a kolektivu - překlad B21.

I když to jistě mnozí vědí, mohl bys nám prozradit, kde jsi se narodil.

Jako člověk jsem se narodil v Judsku, v městě Davidově, Betlémě. V té době totiž vydal César Augustus nařízení o sčítání lidu. A protože moji pozemští rodiče Josef i Marie jsou z rodu Davidova, museli se jít dát zapsat právě do Betléma. (Lukáš 2,1-7)

Když čtu, jak jsi porazil ďábla na poušti, jsem z toho nadšený! Vyhladovělý a na konci svých sil, a přesto tak jasné a přesvědčivé vítězství. Co bys poradil nám, až se s ním setkáme?

Vždy jsem mu citoval Boží slovo. Neboť proti tomu, co je psáno, nemá ďábel žádnou zbraň. (Lukáš 4,1-14)

Jak poznám, že dělám věci, které se Ti líbí? Že se chovám tak, aby Ti to bylo milé?

Představ si, že jsi jako ovocný strom. Strom, který nese špatné ovoce, není dobrý, a strom, který nese dobré ovoce, není špatný. Každý strom se přece pozná po vlastním ovoci: z trní se nesbírají fíky a z bodláčí se nesklízejí hrozny. Tak tomu je i s Tebou. Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré, zlý pak vynáší ze zlého pokladu to zlé. Co máš na srdci, to na jazyku! Nemůžeš mi říkat: „Pane, Pane,“ a nedělat to, co říkám. (Lukáš 6,43-46)

Porad' mi, prosím, co mám dělat, když mi ublíží můj bratr nebo sestra v církvi.

Měj se na pozor! Kdyby tvůj bratr proti Tobě zhřešil, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu. I kdyby proti Tobě zhřešil sedmkrát za den a sedmkrát by se k Tobě obrátil se slovy: „Je mi to líto,“ musíš mu odpustit. (Lukáš 17,3-4)

A co když mi ubližuje někdo, kdo není můj bratr? Někdo, kdo mě nemá rád nebo mě dokonce nenávidí...

Miluj svého nepřitele! Buď dobrý i k tomu, kdo Tě nenávidí, žehnej tomu, kdo Tě proklíná, a modli se za ty, kdo Tě pomlouvají. Tomu, kdo Tě bije do tváře, nastav také druhou a tomu, kdo Ti bere plášť, nebraň vzít ani košili. (Lukáš 6,27-29)

Zkrátka - chovej se k lidem tak, jak chceš, aby se oni chovali k Tobě. Jaké zásluhy bys chtěl mít za to, že budeš milovat jen ty, kteří milují Tebe? Vždyť takhle se chovají hříšníci. (Lukáš 6,31-32)

Vím, že si nás přijdeš „vyzvednout“ ještě před svým definitivním návratem. Jak to ale bude vypadat, až Tvé nohy znovu opravdu stanou na Zemi?

Bude to, jako když blesk ozáří krajinu od jednoho konce oblohy až po druhý, tak se objevím ve svůj den. (Lukáš 17,24)

A jak to bude s tím „vyzvednutím“? Mám se nějak připravit?

Měj „přepásaná bedra“ a „rozsvícenou lampu“. Buď jako člověk očekávající, kdy se jeho pán vrátí ze svatby, aby mu otevřel, hned jak přijde a zatluče. Blaze Tobě, když Tě při svém příchodu zastihnu „bdícího“. Amen, říkám Ti, že se opáší zástěrou, posadím Tě za stůl, přistoupím a budu Ti sloužit. Přijdu-li uprostřed noci nebo před svítáním a zastihnu Tě připraveného - blaze Tobě. Proto buď připraven, neboť přijdu v hodinu, o které netušíš. (Lukáš 12,35-38, 40)

Také si dávej pozor, aby Tvé srdce nebylo obtěžkáno hodováním a opilstvím a staráním se o tento život. Ten den by Tě pak náhle překvapil jako past, neboť zastihne všechny, kdo žijí na zemi. Proto buď vždy bdělý a modli se, abys byl hoden uniknout všemu, co přijde, a mohl stanout přede mnou. (Lukáš 21,34-36)

Mně se ale někdy zdá, že starosti a trápení tohoto světa mě úplně pohltí. Podobně jako rozbořené moře Tvé učedníky, když jste se na lodi plavili na druhý břeh Genezaretského jezera...

Kde je Tvá víra, Zbyňku? (Lukáš 8,25)
Kdybys měl víru jako hořčičné zrnko, pohrozil bys „bouřím“ ve svém životě, a ony by Tě poslechly. (Lukáš 17,6)

Pamatuješ na muže, kteří spustili svého ochrnutého kamaráda přímo skrze střechu domu až ke mě? (Lukáš 5,18-19) Nebo na ženu, která trpěla krvácením a v davu plném lidí se mě alespoň snažila dotknout? (Lukáš 8,43-44) Z jejich víry si vezmi příklad.

Pane, Ty máš odpovědi na všechny otázky. Lidé často hledají, co je smyslem jejich života. Řekni mi, co mám dělat já, který jsem ten smysl našel v Tobě?

Chceš-li jít za mnou, zřekni se sám sebe, ber svůj kříž každý den a následuje mne. Kdyby jsi chtěl zachránit svůj život, ztratíš jej, ale když ztratíš svůj život pro mě, zachráníš jej. Co by Ti bylo platné, kdyby jsi získal celý svět, ale sám sebe ztratil nebo sám sobě uškodil? Když se ale budeš sty-

dět za mě a za má slova, budu se za Tebe stydět, až přijdu ve své slávě a ve slávě Otce a svatých andělů. (Lukáš 9,23-26)

To může být někdy hodně těžké. Není úplně snadné rozloučit se se světem kolem nás. Na druhou stranu je ale pravda, že každého to táhne tam, kde je jeho domov...

Ano, kdo se chopí pluhu a ohlíží se zpátky, nehodí se pro Boží království. (Lukáš 9,62)
Kdo chce přijít ke mně, ale nepřestane lpět na svém otci a matce, ženě a dětech, bratřech a sestřích, a dokonce na vlastním životě, nemůže být mým učedníkem. Kdo není ochoten nést svůj kříž a jít za mnou, nemůže být mým učedníkem. (Lukáš 14,26-27)

Tak ani Ty, Zbyňku, nezřekneš-li se všeho, co máš, nemůžeš být mým učedníkem. (Lukáš 14,33)

Setkal jsem se ve svém životě s lidmi, kteří také říkali, že mají víru. Ale že ji nikomu nevnučují, že si věří v soukromí. Považovali svou víru za „intimní“ věc.

Víš, Zbyňku, nikdo nerozsvítí lampu, aby ji postavil do skryše nebo pod nádobu. Staví ji na svícen, aby přichozí viděli světlo. (Lukáš 11,33)

A také záleží na tom, na co se díváš, co si do svého života pustíš, a co ne. Protože tvé oko je lampou těla. Je-li tvé oko štědré, celé tvé tělo je jasné. Když je však lakomé, je i tvé tělo temné. Dej si tedy pozor, ať světlo v tobě není tmou. Když bude celé Tvé tělo jasné a žádná jeho část nebude temná, pak bude celé tak jasné, jako když tě lampa osvětluje svým jasnem. (Lukáš 11,34-36)

Závěrem tohoto malého rozhovoru se Tě zeptám, Pane, co by jsi vzkázal nám, Křesťanskému společenství Mozaika v Hradci Králové?

To stejné, co jsem řekl svým učedníkům, když se mezi sebou přeli: Kdo je mezi vámi největší, ať je jako nejmenší a vedoucí ať je jako sloužící. (Lukáš 22,26)

A také dnes, stejně jako kdysi mé nejbližší učedníky, Satan stále žádá, aby vás směl tříbit jako pšenici. (Lukáš 22,31) Proto se modlete, abyste neupadli do pokušení. (Lukáš 22,46)

Tato zповěď měla původní vyjít ku příležitosti Velikonoc. Nakonec se kvůli zpoždění Mozaiky objevuje až nyní, v květnu.

REPORTÁŽ Z AFRIKY

Od 23. 4. do 12. 5. jsem se jako překladatel zúčastnil kurzu v Healing school Christ Embassy v Johannesburgu v Jižní Africe. Někteří z vás již možná slyšeli moje krátké povídání před několika týdny ve sboru...

Protože čas, který jsem mohl na tomto kurzu strávit (i přes všechnu překladatelskou náročnost), byl časem pro mě velmi požehnaným a povzbuzujícím, chtěl bych se s vámi postupně touto cestou sdílet o věcech, které jsem tam přijal a které mě posunuli ve víře zase o kus dále.

V tomto prvním díle se pokusím jen nastínit, co je to Healing school, jak celý kurz probíhá a přidat pár bezprostředních zážitků či svědectví. V dalších dílech tohoto seriálu se pak pokusím vám předat něco z vyučování, na kterém je celý kurz postaven.

Healing school je škola (škola uzdravování), a to doslova a do písmene. Není to žádný dům modliteb, nebo dům, kde by se konala veliká uzdravující shromáždění. Samozřejmě, že se zde modlí a probíhají zde shromáždění, ale hlavní náplní je studium a vyučování. Kurzy jsou určeny pro lidi, kteří trpí jakoukoliv nemocí, následky úrazu apod. (všechny nemoci musí být potvrzeny oficiální lékařskou zprávou).

Veškeré vyučování je poté zaměřeno na posilování víry, na studium a vyznávání Božího slova (hlavně pasáží týkající se uzdravování a uzdravení) a na přijetí a udržení zázraku uzdravení. Už teď mohu předeslat, že jsem na vlastní oči viděl lidi, kteří byli uzdraveni z rakoviny, z AIDS, ochrnuté lidi, kteří vstali z vozíku... a je to opravdu veliké povzbuzení, když vidíte na vlastní oči mocné působení Božího Ducha (stovky svědectví si můžete prohlédnout na www.enterthehealingschool.org).

Matěj Mejstřík

Pastor Chris

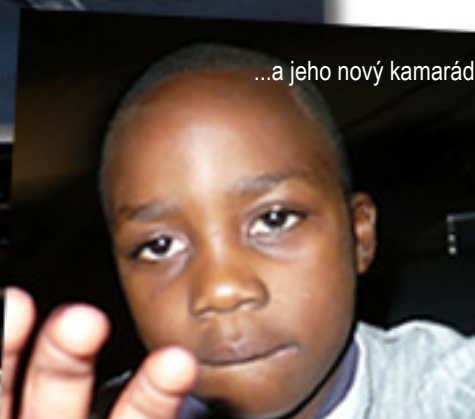
Budova Healing School

Uzdravení

Matěj

...a jeho nový kamarád

24hodin na maKSimum

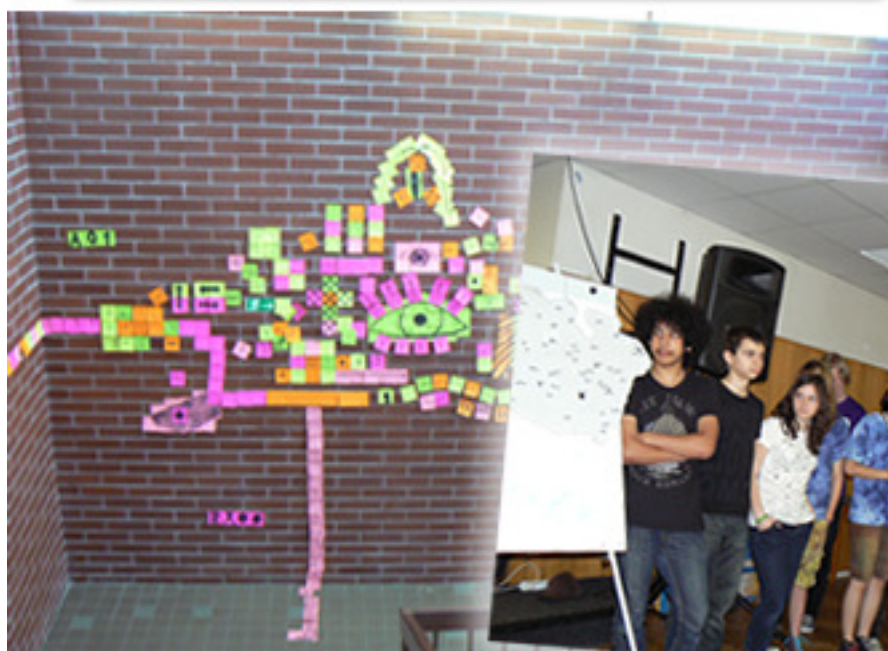
Asi tomu nebudou někteří z vás věřit, ale před rokem a půl se mi zdál sen... Sen od Boha...Ve snu jsem viděl sál Hradec-kého Média (trochu z nadhledu), který byl plný mladých lidí. Pamatuju se, jak jsem se po tom snu probudil a přemýšlel, co by to mohlo znamenat. A odpověď přišla brzy... "Měl by ses podílet na prvním celostátním setkání mládeži Křesťanských společenství". Tak jo, nikdy se zatím nic takového nekonalo, tak proč něco takového nerozjet. Promluvil jsem o tom s Jakubem a spolu jsme se za to modlili. Pak jsem s tím přijel asi po půl roce do Prahy na setkání vedoucích mládeže a dílo se začalo pomalu rýsovat. Proběhlo přípravné setkání s Ditou a Vítkem a dny ubíhaly... Až přišel pátek 30. dubna 2010, kdy se do Hradce sjelo přes 160 mládežníků ze všech koutů Česka. Zažili jsme skvělý čas ve slově, který přinesli Jakub Limr, Marek Prosner a Karel Řežábek, úžasný páteční večer ve chvalách a modlitbách, parádní noční čajovnu, společnou sobotní snídani nebo workshopy, kde se dalo naučit zpívat píseň v gospel stylu, tanec, arts, sprejování triček, nebo zajít na seminář o misii či outreach... Bylo fajn potkat staré (nebo spíš mladé? :-D) známé, nebo naopak poznat nové lidi. Prostě a jednoduše – byla to parádní akce! Teď zpětně jsem slyšel nějaké feedbacky a všechny hooooódně povzbudivý... A dneska se mě Kamča ptala, jaký to je pocit - splnit úkol, který po mně chtěl Bůh. Za sebe musím říct, že mám obrovskou radost a jsem rád, že ta akce už teď přinesla ovoce... Tak díky Bože, že jsi tam byl s námi, ty sám si tam vytvářel tu jedinečnou atmosféru!!!

Pokud jste u toho být nemohli, nebo si chcete atmosféru 24hodin na maKSimum připomenout, stáhněte si nahrávky v mp3:

- Jakub Limr: V.I.P. na školní chodbě (www.kshk.cz/namaks/100429_jakub.mp3)
- Marek Prosner: Matematika Boží moci (www.kshk.cz/namaks/100501_marek.mp3)
- Karel Řežábek: Ježíš, pilot mého života (www.kshk.cz/namaks/100501_karel.mp3)

Patrik Soukup

Převzato s laskavým svolením z www.patris.bloguje.cz.

MAKSIMÁLNÍCH ČTYŘIADVACET HODIN

24 hodin na Maksimum? Neočekávala jsem od této akce víc, než od běžných sjezdů mládeži Církve bratrské kam jezdívám, kde (pokud jste z jiné církve než je CB) už máte větší problém zařadit se mezi mládežníky, zvláště když je váš um, stejně jako ten můj, ubohý.

Vraťme se ale ke sjezdu KS – 24 hodin na Maksimum. Přijelo kolem 150 lidí ze všech koutů České republiky. Noční můra pro toho, kdo nikoho nezná a seznamovat se neumí. Páteční večer odstartovaly Swaty Wětry s chvalami, k nimž se přidali všichni bez jakéhokoliv strachu či nesoustředěnosti. Někdo tančil, jiný tleskal, lidé vztahovali ruce směrem k nebi, jako kdyby očekávali Boží také vztahující se ruce.

Po několika písničkách měl slovo na téma V.I.P. – Víra Integrita Přátelství - náš pastor Jakub Limr, který svým nadáním zaujmout a pobavit nadchnul mladé lidi, kteří ho slyšeli poprvé, ale i ty, kteří jeho styl kázání již znají. A i když Kuba kvůli nedostatku času nestihl dokončit své kázání, věřím, že i tak toho bylo dost na to, aby to naše mladé buňky vstřebaly :-). Následoval večer chval a modliteb, kdy v průběhu písni chodili k mikrofonu lidé se slovem z Písma, které jim vnučil Boží Duch.

Než jsme byli posláni na kutě, měli jsme dostatek času na seznámení, čajovnu, či procházky v dusném večeru. A co můj talent na seznamování? Už před programem jsem se modlila za to, aby mi Bůh poslal alespoň jednoho človíčka, se kterým si řeknu něco víc, než jen odkud jsem a jak se jmenuji. A i když mám pocit, že se to moc často nestává, Bůh mě vyslyšel a poslal mně hned tři mladší kluky se stejným vkusem, co se týče hudby, a které zaujala i moje malá přítelkyně Baby z rodu potkanů .

:-) Takže díky Bohu za ně. Díky nim jsem prožila příjemné chvíle volna a mohla je při té příležitosti pozvat i na Freakfest.

Ale zpět k programu. V sobotu ráno nás ze spacáků vyhnali kluci, kteří si vzali na starost ne moc oceňovaný úkol a to ten, dělat ospalcům budíček. Ano, ano, stačil jim k tomu výrazný a dobře laděný hlas, židle, do které mohli bubnovat a pěkně hlučně špalíčky. :-). Den jsme začali společnou modlitbou a snídaní, po níž začalo zase pár písni a slovo Marka Prosnera, který mluvil o Boží moci, Jeho škole a o tom, že víra v našeho Boha a život s ním je a bude vždy ohromně těžký. Takže trocha deprese hned poránu. :-). Markův dar učení mě nadchl a děkuji i za nedělní slovo pro náš sbor.

Paenza na oběd (ať žije zdravé jídlo u McDonald's) :-). a od 13:00 jsme rozjeli workshopy, za něž děkujeme ochotným dospělým, kteří s námi trávili čas.

Na představování mládeži jsem již zvyklá z tzv. Hub CB, ale nápad, že se za každou mládež budeme ve skupinkách modlit, mi přijde naprosto geniální!

Poslední kázání na téma: Ježíš, pilot mého života, vedl Karel Řežábek. A i když toto slovo bylo ze všech tří nejkratší, bylo silné a každopádně k zamyšlení.

Nakonec samozřejmě nechyběla společná píseň, poděkování lidem podílejícím se na programu a modlitba, kterou mají všichni křesťané společnou.

tvím. Slychám úžasné příběhy o dotycích Ducha právě na takovýchto akcích, různá zjevení a osobní střet s Bohem, ale sama jsem toto nikdy nezakusila.

Po odchodu z Média jsem zažívala stejná sevření a úzkost, které mě přepadne po každé po skončení křesťanských akcí. Vždy jsem to dokázala nějak přejít (zapnula jsem si televizi, nebo pustila naplno hudbu, snad abych to přehlušila), ale teď se na mě sypal takový nátlak, který mě pomalu svíral nejen z duchovní oblasti, ale i fyzicky jsem měla pocit, že ten nápor nemůžu vydržet. Vytrvale jsem se modlila, ale strach, sevření a úzkost neodcházely. Žádné zjevení, nadpřirozený dotyk. Deprese neodcházela, ale modlit jsem se nepřestávala. Tak to bývá, když má někdo podobný problém – nevyznané hříchy, nepřijetí Ježíše naplno se vším, co po mně chce. Docela vážný problém, pokud ho chcete následovat. Potom, co jsem toto všechno předložila před Něj, stále nepřicházel žádný nadpřirozený dotyk, ale pokoj, který mě postupně naplnil a rozšířil se i po celé místnosti tak, že si člověk mohl skoro sáhnout. Co tím chci ale říct?

Jestli někdo z vás očekává fantastický dotyk Ducha svatého tolik jako já, tak na to asi raději nespolehejte. Protože teprve po takovémto duchovním nátlaku a proměně, která mi byla dopřána, si člověk uvědomí, že Bůh je vážně nezakrotný lev, který si nenechá diktovat to, co vy si přejete. A teď za to děkuji. Že ke každému přistupuje a jedná jinak. A většinou jinak, než byste si přáli. :-)

Ester Novozámská

Proč jsem se ale rozhodla psát o této akci? Původně proto, že akce byla opravdu velmi vydařená a že jsem tím chtěla poděkovat pořadatelům, ale tuto zprávu ještě nekončím... Tento sjezd mi byl hlavně velkým svědec-

MOBILNÍ SÍŤ O2 KŘEŠŤANSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

Někteří z Vás jste součástí mobilní sítě Křesťanských společenství, která byla zřízena za účelem snížení nákladů na komunikaci a to především na rovině církve, tedy mezi vedoucími sborů. Postupně byla v našem hradeckém společenství Mozaika rozšířena na všechny členy, kteří jsou v nějaké službě a sbor finančně podporují. KS se vůči O2 zavázala plnit tak zvané „minimální plnění“ (souhrnná fakturovaná částka za všechny sbory), na základě kterého dostává slevy na tarify, hovorné, vyšší počet volných minut a sms. Je tak možné mít levnější tarify i telefony než standartně v ceníku O2. Vstupem do sítě se účastník zavazuje vůči dvěma subjektům, jednak vůči O2 a to podle služeb, které si vybere (24 měsíců v případě dotovaného tarifu s

příponou MAX, nebo s odebráním dotovaného mobilu), a vůči KS. Vůči KS se zavazuje, že bude v síti do dalšího podepsání smlouvy mezi KS a O2. Smlouva se podepisuje vždy na dva roky a to během měsíce října. Před podpisem je vždy rozeslán po sborech dopis s dotazem, zda chtějí účastníci v síti nadále setrvat. Pokud chtějí vystoupit, musí to nahlásit do konce září, aby Rada KS věděla, s jakým objemem závazků může počítat. Závazky vůči O2 musí účastníci plnit nezávisle na setrvání v síti.

Pokud máte o vstup do mobilní sítě KS O2 zájem, nebo již v síti jste a chcete provést jakékoliv změny (prodloužení smlouvy, objednání telefonů), obraťte se prosím na Kamila Soukupovu, která je kontaktní

osobou vůči O2. Nevolejte prosím na infolinku O2, kde Vám žádné informace nesdělí a změny neprovedou. Je také potřeba hradit všechny faktury O2 včas, protože neplacení má vliv na celé společenství. Už v minulosti se několikrát stalo, že si někdo nemohl aktivovat službu nebo objednat telefon pro dluh někoho jiného. Tak to prosím respektujte... Kamila bude k dispozici na emailu kamila.soukupova@kshk.cz nebo telefonu 774 822 778.

- red -

volby 2010

JSME HRÁČI, NEBO DIVÁCI?

Je jedno, jak moc křičíte z ochozů fotbalového hřiště. Pravdou je, že průběh zápasu ovlivňují převážně ti, kdo jsou na hřišti. V politice je to stejné.

O politice jednotlivých stran, jejich kandidátech a lídrech v posledku rozhodují ti, kdo se stanou jejich členy. Nejprorozenější cestou, jak politiku ovlivnit, je proto stát se členem některé ze stran.

Vzhledem k tomu, že mezi křesťany v ČR panuje vůči politice skepse a znechucení, je jen málo těch, kdo tak činí. Nezbyvá tak, než alespoň aktivně přistoupit k výběru hráčů na volebním hřišti.

Nemusíme být outsiders. Česká evangelikální aliance vybízí křesťany, aby k volbám přistoupili jako občané této země aktivně, odpovědně a s vírou.

Opět je tu období voleb. Zase? Ale ne! Křesťanství vyjadřuje, že si nemůžeme dovolit přistupovat k volbám s módní otrávenou lhostejností „to mě nezajímá“. Volby nám otvírají šanci něco změnit.

BÝT SVĚTLEM A SOLÍ

Abychom si připomněli, proč je neochota jít volit pro křesťana problematická, musíme vzít v úvahu důsledky toho, proč Bible podporuje myšlenku vlády a jaké problémy souvisí s obhajobou postoje, že volit nemá smysl. Křesťanství je zřetelně „pro vládu“.

Anarchismus nemá teologické opodstatnění. Bible především dává jasně najevo, že vláda je dobrá myšlenka, ustanovená Bohem k vytvoření právního rámce, který podporuje správné a omezuje nesprávné (Římanům 13; 2. Petrův 2,13 - 17; 1. Timoteovi 2,1 - 4).

Z Bible je také jasné, že vláda si nepočíná vždy správně (Izajáš 10,1) a že celý svět včetně vlády potřebuje být prosycen křesťanskou solí a světlem (Matouš 5,13; Lukáš 8,16). Volby nám všem dávají příležitost, abychom byli solí a světlem v politické oblasti. Křesťané mají sice různé pohledy na to, koho volit, ale skutečnost, že žijeme v demokratickém zřízení (jakkoli je to nedokonalý politický systém), znamená, že volby jsou místem výkonu naší odpovědnosti. Demokracie v posledku znamená, že moc, jakkoli se nám zdá omezená, je v rukou nás obyčejných lidí, a že se této

odpovědnosti před Bohem i lidmi nemůžeme s čistým svědomím vyhnout.

CHABÉ VÝMLUVY: PŘÍCHÁZÍME O SVOU ŠANCI

Někteří křesťané možná ospravedlňují své rozhodnutí nezabývat se volbami argumenty, které zní přesvědčivě, ale při důkladnějším pohledu neobstojí. Typické výmluvy, s nimiž se můžeme setkat: Vlastně se nemohu ztotožnit s žádným kandidátem. Moje účast ve volbách stejně nic nezmění. Všichni politici jsou stejní – slibují hory doly a nic nesplní.

Podívejme se na některé z těchto námitek.

Jestliže hledáte dokonalého kandidáta, asi budete nuceni se voleb skutečně neúčastnit, protože v tomto nedokonalém světě se jen těžko najdou dokonalí kandidáti. Přitom však při výběru kandidátů bude nějaký samozřejmě lepší než jiný. Navíc – i když to asi není příliš příkladný přístup k volbám – stejně tak lze říct, že všichni neseme odpovědnost za to, abychom pokud možno předešli zvolení nedobrého kandidáta – což může být velmi důležité.

Důraz na to, že náš hlas musí být za každou cenu skutečně „výrazný“ vede v době individualismu k tomu, že mnoho lidí přestalo chodit k volbám jen proto, že není pravděpodobné, že jako jednotlivci budou mít nějaký skutečný vliv. Každý samozřej-

mě chce, aby jeho hlas měl co největší váhu, ale představa, že to má cenu, jen pokud mezi prvním a druhým kandidátem bude rozdíl jen jednoho hlasu, ničemu příliš nepomáhá.

Možná jsme ztratili iluze o významu hlasování díky nereálním očekáváním, která živí „instantní společnost“. V naší generaci rychlých občerstvení chceme výsledky a chceme je rychle. Jestliže stát chce, aby chom ho poctili svou přítomností u volebních urn, pak chceme vidět výsledky rychle, což dává hodnotu našemu hlasu a času, který jsme tomu věnovali. Musíme odložit tuto soběstřednou kulturu netrpělivosti a dívat se na náš hlas jako na dlouhodobý vklad do naší komunity a společnosti. Jako církev bychom ve skutečnosti měli vybízet

vládu, aby měla „myšlení stavitelů katedrál“, které v sobě bude zahrnovat těžká a dlouhodobá rozhodnutí, jejichž přínos třeba nebude patrný již před dalšími volbami, a možná ani po celou generaci, který však, až se projeví, přinese opravdovou pozitivní proměnu.

CESTA K 28. - 29. KVĚTNU

Je tedy klíčové, aby se křesťané zapojili do nadcházejících voleb, a tak vedli poslance PSP ČR k zodpovědnosti za minulou období a dali zároveň najevo, co chtějí od následujícího složení parlamentu.

Budte solí a světlem v tomto předvolebním čase tím,

- že si přečtete volební programy politických stran a nebudete volit čistě na základě pocitů, ale informovaně a na základě zralého rozhodnutí podepřeného modlitbami,
- že se zúčastníte předvolebních místních mítinků a budete mít na kandidáty zvědavé otázky, které vám umožní poznat jejich smýšlení i charakter
- že se na konci května zúčastníte voleb!

Zdroj: Česká evangelikální aliance

vyučování

VYTVOŘIT SI NÁVYK DŮVĚŘOVAT BOHU

V našem životě potřebujeme lámat špatné návyky a vytvářet ty dobré. Většinou se uvádí, že pokud něco děláte nepřetržitě 30 dní nebo něco naopak neděláte, tak se z toho vytváří návyk.

Ne všechny naše návyky jsou špatné, ale potřebujeme lámat návyky, které jsou destruktivní pro náš život.

Často mluvíme o svázanosti v našem životě, ale můžeme se na to podívat taky jako na špatný návyk. Když o tom přemýšlíme tímto způsobem, tak to pro nás může být osvobozující. Častokrát ani nepotřebujeme zázrak, abychom byli osvobozeni z naší svázanosti, ale potřebujeme si uvědomit, že to je jenom zapáchající špatný návyk a že už v něm vězíme dost dlouho a je na čase s ním něco udělat.

Pokud chceme nějaký návyk zlomit, tak se nemáme snažit dělat to ze své síly. Potřebujeme jít za Bohem a mluvit s ním o tom nějaký čas. Pak teprve máme jít a každý den se snažit ten špatný návyk zlomit. Neopovažujte se to dělat bez každodenní závislosti na Bohu.

Bůh chtěl po Abrahamovi, aby si vytvořil návyk, jak s Ním má chodit, jak Ho má dát na první místo ve svém životě. Abraham na to odpověděl tím, že padl před Bohem na tvář. Bůh si mohl Abrahama použít, protože to byl člověk, který věděl, že cokoliv má pro Boha udělat, nezvládne bez Boží pomoci.

Největší chyba, kterou děláme, je, že přijdeme z církve a snažíme se dělat to, co jsme tam slyšeli. A popravdě, Bůh je tím uražen, protože nechce stát stranou. Je to smutné, že chceme dělat věci pro Boha a stále naříkáme, jak moc se snažíme a ty

věci nám nejdou. „Ale Bože, vždyť se tak snažím, zkusil jsem už všechno“. Neříkám, že nemáme vynaložit nějaké úsilí nebo snahu, ale musí to být snaha naplněná Duchem Svatým. Musí to být snaha, ve které je Bůh přítomný. Když máme například problémy s přejídáním, tak si prostě nemůžeme sednout ke stolu a snažit se nepřejíst. Než si sedneme ke stolu, tak potřebujeme prosit Boha o pomoc, vydávat to do Jeho rukou a pak si sednout k jídlu.

1.Tim.4,8 „Fyzické cvičení je dobré, ale Duchovní cvičení je o mnoho lepší, zaslubuje užitek jak pro současný život, tak pro ten budoucí“ (překlad z New Living Translation)

Když budu trénovat svého ducha, když

budu mít duchovní disciplínu, neznamená to jenom, že se budu cítit líp, ale také mě to ujistí o věčném životu s Bohem.

Těším se na nebe, ale taky chci, aby ta životní jízda stála za to. Nechci jenom přežívat, ale život si užívat dokud Ježíš nepřijde. Náboženství to často lidem krade. Jenom ukazuje, jak úžasné to bude v nebi, ale žijeme život právě teď a měli bychom o něm také přemýšlet a ne jenom vyhlížet nebe.

Fyzické cvičení je důležité, abychom měli sílu a zdatnost do služby, ale duchovní cvičení je důležitější.

Spousta křesťanů věnuje fyzickému cvičení v posilovně 3-4 hodiny týdně, ale co jejich duchovní cvičení?

Můžete si vytvořit duchovní návyk, který

vám úplně změni život. Nepotřebujete zá-
zrak, zjevení anděla nebo osobní prorocství.
Vstaňte ráno z postele a nezačnete dělat
nic, dokud nebudete chvíli mluvit s Bohem
a nezískáte trochu duchovní stravy pro
vašeho duchovního člověka. Je nebezpeč-
né v tomto světě začít den bez toho, aby-
chom alespoň chvíli byli s Bohem. Utvořte
si duchovní návyk, návyk důvěřovat Bohu.
Důvěra je jednoduše víra, že mě Bůh milu-
je, že je dobrý, že má sílu, aby mi pomohl,
že mi chce pomoci a že mi pomůže.

Naším dřívějším návykem bylo důvěřovat
v sama sebe. Když jsme poznali Boha, tak
je potřeba zlomit starý návyk a utvořit si
nový v důvěřování Bohu ve všem, co dělá-
me. Když vezmeme důvěru odněkud, kde
nemá být a dáme ji na Boha, tak přichází
pokoj, který nemůžeme získat nikde jinde.

*Žid.4,3 Neboť jenom ti, kteří věří, můžou
vstoupit do jeho odpočínutí.*

Říkáme si věřící a to znamená, že bychom
měli věřit. Neříkáme „jsem pochybující“.
Důvěřujeme přátelům, světu, bankám,
sociálním pojištěním, ale mohli jsme si
všimnout, že tento svět čelí poměrně vel-
kým problémům. Bůh na nás volá „Vzbuďte
se a uvědomte si, že beze mě nemůžete
dělat nic!“

Ve světě čelíme humanismu, což jednodu-
še znamená, že Boha nechceme ve svém
životě. To, co vidíme ve světě teď, je jenom
výsledek. Možná, že se to na začátku dalo
skrýt, ale teď to všechno vylézá na povrch.
Například – pokud se budu pořádku strachovat
a budu plná obav, tak to zpočátku můžu
dobře schovat, ale za chvíli to vypluje na
povrch v podobě nemoci mého těla.
Tak to je s naší morálkou uvnitř nás, zkazi-

la se a odvrátila se od Boha, takže může-
me vidět důsledky ve školách, ekonomice,
všude, kam se podíváme.

Ale i když žijeme v nejhorších časech, tak
pro nás můžou být ty nejlepší. Je to úžasná
příležitost pro církev, aby svítila. My nemá-
me beznaděj. Máme naději v Bohu.

Všechno, co Bůh chce, je, abychom ho
chtěli, abychom ho dali na první místo
v každé oblasti našeho života. Cokoli dáme
Bohu na prvním místě, tak on to rozmnoží.
Když mu dáme první čas nového dne, tak
ten čas neztratíme. Pokud ten čas nestráví-
me s Bohem, tak nám ho ukradne ďábel.
Bůh nám třeba může dát myšlenku během
času stráveného s Ním, která nám může
ušetřit dvě hodiny času.

Prostě nám ho rozmnoží.

Je to o návyku. Ležení v posteli je návyk a
vstát z postele je taky návyk. Když chodíte
pozdě spát a ráno kvůli tomu nemůžete
vstát, tak je to špatný návyk.

Co je v tom za problém? Milióny lidí ráno
vstávají. Neumřete, když vstanete o půl
hodiny dřív.

Někteří lidé se vymlouvají, že nevědí co
dělat, nebo co říkat, když mají čas
s Bohem. Tak jenom řekněte: „Bože, ne-
vím, co mám dělat, co říkat, ale tady jsem“.

Máme v životě spoustu věcí, ve kterých
vězíme tak dlouho. Rozesmutňuje nás to,
že tolik plyneme časem, ale nemůžeme to
vzít zpátky. I jako křesťané jsme naštvaní
na věci, se kterými nemůžeme nic dělat.
Žijeme pod odsouzením, neprožíváme
pokoj, neužíváme si radosti. Život nestojí
za to, když jsme většinu času naštvaní.
Můžete si utvořit návyk, že ať přijde do

vašeho života cokoliv, tak budete důvěřovat
Bohu. Víte, co se stane, když se budete
snažit něco dát do pořádku z vlastních sil?
Jenom budete zmateni. Potřebujeme je-
nom vypnout rozum a říct: „Bože, já ti dů-
věřuji, tohle nezvládnou, ale Ty to můžeš
udělat“.

Je jenom jedna věc, která přináší pokoj,
odpočinek, radost a potěšení a to je utvoře-
ní si návyku důvěřovat Bohu.

V životě je spousta rozhodnutí, která musíme
udělat, ve kterých potřebujeme poradit
a měli bychom mít jenom jeden požadavek;
modlit se, abychom slyšeli Boha, modlit se,
abychom věděli co dělat. A jediný způsob,
jak se to naučit, je, učit se naslouchat na-
šemu srdci tam, kde Bůh sídlí, spíš než
poslouchat náš rozum, naše pocity.

Často jsem se Boha ptala: „Co s těmi lidmi
je?“ A Bůh mi odpověděl: „Oni nestudují
Moje Slovo.“

Musíme studovat Slovo, nestačí chodit do
církvě, poslouchat kázání, číst křesťanské
knížky. Jenom Duch Svatý to může dát
všechno dohromady, aby to fungovalo.
Musíte jít k Bohu, ne k pastorevi, ne
k učiteli písmo, ale k Bohu. On je jediný,
kdo vezme informace a změni je ve zjevení
pro váš život.

Je nebezpečné se pokoušet slyšet Boha,
když neznáme Písmo!

*Príslovi 3,5 Důvěřuj Hospodinu celým svým
srdcem, na svoji rozumnost nespolehej.*

Joyce Meyerová

Překlad: Blanka Novotná, il. foto: Billy Alexander

abyste byli v obraze

ZE SBOROVÉ POKLADNY

PŘEHLED ZA ÚNOR 2010

Příjmy celkem 50 626
(desátky + sbírky)

Výdaje celkem 46 323

Pronájem 12 472
Hrubý plat pastora 20 000
Dary 1 500
Režie kanceláře 2 771
(tisk, kanc. potřeby atp.)
Doprava - Praha 7 060
(bus na celorepublik. shromáždění KS)
Správa mobilní sítě 2 520
(příspěvek koordinátorovi KS VPN sítě)

Rozdíl = příjmy - výdaje + 4 303

Zůstatek 149 745
(hotovost + bank. účet k 28.2. '10)

PŘEHLED ZA BŘEZEN 2010

Příjmy celkem 41 285
(desátky + sbírky)

Výdaje celkem 35 477

Pronájem 10 160
Hrubý plat pastora 20 000
Dary 1 500

Režie kanceláře 3 817
(tisk, kanc. potřeby atp.)

Rozdíl = příjmy - výdaje + 5 808

Zůstatek 155 553
(hotovost + bank. účet k 31.3. '10)

V souvislosti se sborovými financemi je na
místě poděkovat: jednak Bohu za jeho
věrnost! Když srovnáte příjmy a výdaje ze
začátku roku (viz Mozaiku 3/2010) a výdaje
z února, je jasné, že bychom se v měsí-
čním rozpočtu dostali do mínusu, kdyby byly
příjmy stejné jako v lednu. A tak druhé
poděkování patří všem, kdo podporují
KSHK finančně!

V BOŽÍM DOMĚ

V Božím domě se můžeme cítit naprosto jako doma. Někdy, když jsme na návštěvě a domácí řekne, že se tam můžeme cítit jako doma, platí to jen do té míry, než se člověk něčeho dotkne. Zalíbí se nám tam přehrávač, tak si půjdeme prohlédnout cédéčka, a že si něco poslechneme. Když to však uvidí majitel, zbystří a zamračí se a řekne: „Na to mi, prosím tě, nesahej. Ještě s tím něco uděláš.“ Toto pro něj znamená „jako doma“. Domov, kde se nemůžu ničeho dotknout. Vůbec nejlíp, když jen sedím a koukám.

V Božím domě to takto rozhodně není. Kdyby tam Bůh měl přehrávač, naprosto směle a v klidu si jej budu moci pustit, PROTOŽE JSEM DOMA. Kdyby tam Otec měl sérii vlakových souprav a železnic, v klidu si ji můžu vzít a hrát s tím, PROTOŽE JSEM DOMA A VŠE, CO MÁ OTEC, JE I MĚ A CO JE MĚ, JE OTCE. Takto to chodí v Božím domě. Absolutní svoboda, smělost, radost, přijetí. Žádné sledování, zda se nedotknu nějakého citlivého místa, nebo oblíbené věci. Všechny věci v Božím domě jsou nám přístupné a můžeme si je vzít.

Je dobré zapřemýšlet nad tím, co je v Božím domě. Co vlastně Otec má a já si to

můžu vzít? Co pro mě Otec má? Můžu k němu směle přijít jako jeho dítě a nemusím se cítit trapně, odsouzeně, v pocitu viny. Ale musím přijít v pokoře, jako k autoritě. Přijít k Bohu s postojem arogance, pýchy a sobectví je postoj neúcty a až drzosti vůči Pánovi domu. V domě může být jen ten, kdo uznává Pána domu a podřizuje se mu. Ti, kteří se mu vzpírají, bouří proti němu a nehodlají ho poslouchat, taková v domě dlouho nezustanou. Bůh si v domě zanechá jen věrné a spolehlivé služebníky. Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. Člověk může k Bohu přijít jen skrze milost, takže pyšní k Bohu nesmí. Jak se píše v Písmu: „...odejděte ode mě všichni činitelé nepravosti.“

Když mám chuť si v Božím domě lehnout, absolutně svobodně si lehnout můžu. Pokud chci tančit a chválit Pána, můžu. Samozřejmě je v tom výjimka. Pokud Otec chce se svým dítětem mluvit, je dobré ztišit nebo dokonce vypnout přehrávač, přestat dělat to, co jsem dělal do té chvíle, a naslouchat Otci. Otec chce se svými dětmi mluvit a je třeba mu to dovolit, protože Pán nám má určitě co říct, a to, co nám chce říct, je velice důležité.

Ohledně tohoto se mi líbí popis jednoho muže a jeho vztahu k Bohu. Charles Spurgeon jej cituje ve své knize „Feathers For Arrows“ (Pera pro šípy):

„PAYSON takto krásně píše: „Po celý svůj život jsem byl jako dítě, jehož otec si přeje upoutat celou jeho neroztržistou pozornost. Nejdřív dítě běhá po pokoji, ale otec mu sváže nohy; poté si hraje s rukama, dokud i ty nejsou svázané. Takto to jde dál, dokud není celé svázané. Poté, když už nemůže dělat nic jiného, začne si teprve všimnout otce. Právě tak Bůh jedná se mnou, aby mě přiměl umístit své štěstí na něj samotného. Ale já jej pořád slepě hledám tady a Bůh dál odřezává jeden zdroj zábavy za druhým, dokud nezjistím, že se bez nich obejdu, a přesto si můžu užívat více štěstí ve svém životě než kdy předtím.“

Ale vůbec nejdůležitější a tou základní věcí v Božím domě je prostě být s Pánem. Být v Božím domě znamená být s Ním. Do Božího domu člověk nejde si jen užívat, ale být v Jeho přítomnosti.

Tomáš Kurfürst

abyste byli v obraze

SPOLEČNÉ HLEDÁNÍ „SBOROVÉHO“ MISIONÁŘE

Před časem jsme vás informovali o tom, že plánujeme změny v podpoře misijní služby. Několik let jsme jako sbor podporovali organizaci ACET, zejména Tomáše Řeháka jako jejího lektora. Vnímáme, že je čas na změnu. Vyhledali jsme si misionáře, kteří jsou vysláni (či podporováni) českými misijními organizacemi; přemýšleli jsme o nich, modlili jsme se za ně. V tuto chvíli bychom vám rádi předložili tři jména, z nichž společně jako sbor vybereme misionáře, jehož službu budeme od září 2010 podporovat. Jak postupovat? V této Mozaice najdete **anketní lístek**. Na něm zatrhněte jméno misionáře, kterého byste chtěli, abychom jako sbor podporovali. Lístek pak vhodte do krabice na desátky. Uzávěrka „ankety – misionář“ je v neděli 27. června. V prázdninové Mozaice se dozvíte jméno služebníka, kterého jsme jako sbor vybrali a od září ho začneme finančně podporovat částkou 1.500,- Kč/měsíčně.

1) Mešak Okumu - černošský pastor a misionář. Meshack pochází z Keni, ale

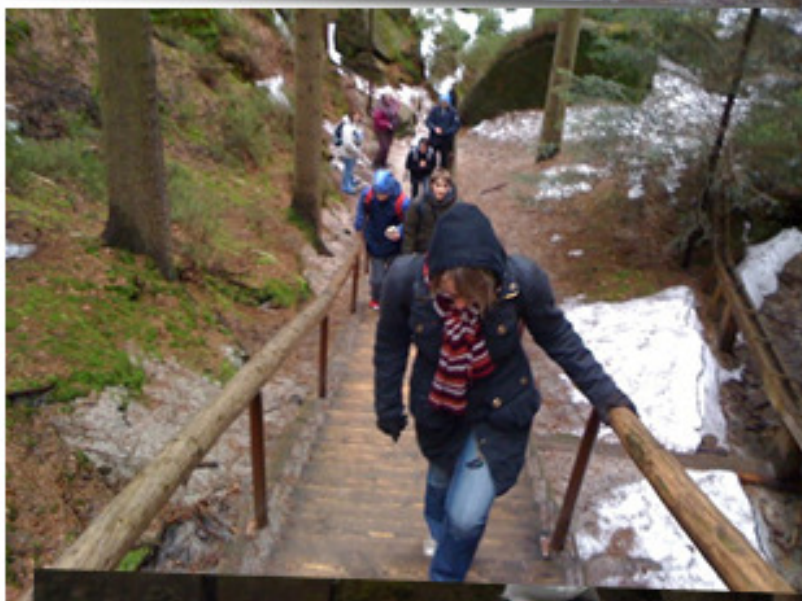
studoval teologii v Čechách. Pracuje v jednom z největších chudinských slumů v Keni jménem Kibera. Žije zde okolo 600 tisíc lidí bez základní hygieny, mnoho z nich je závislých na drogách a alkoholu. Meshackovým hlavním úkolem je školit další pastory, jak efektivně sloužit těmto lidem. V dalších letech se Meshackova služba rozšiřuje do dalších slumů v Nairobi. Navíc slouží při zakládání sborů mezi kočovnými Masaji. V roce 2006 jsme jeho prostřednictvím rozjeli také nový projekt podpory chudých a sirotků.

2) Jakub a Barbora Pszczolkovi slouží jako překladatelé Bible do jazyků nezasažených skupin. V létě 2004 odletěli do jedné ze zemí jihovýchodní Asie. Přesnější určení místa neuvádíme z bezpečnostních důvodů. Jejich služba znamená to nejprve vytvořit psanou formu místního, dosud nezaznamenaného jazyka. Pak je třeba naučit místní obyvatele číst a psát. A zároveň s tím pracovat na překladu Písma do jejich jazyka. K tomu všemu je skoro s

jistotou možné počítat s dalšími „maličkostmi“, jako je třeba poskytování zdravotní péče místním lidem. Předpokládaná doba pobytu v Asii je asi 15 let.

3) Ivana Šimová – členka KS Praha-Jih, spolupracoval s misijní organizací YWAM. V současné době se připravuje na misijní práci s organizací Wycliffovi překladatelé Bible, jejímž cílem je překlad Písma do mateřského jazyka všech národů, které ještě Písmo nemají. V září 2010 začne dvouletou přípravnou fází, včetně lingvistického průzkumu ve střední Asii. Poté se vrátí do Evropy a absolvuje navazující kurs lingvistiky a následnou disertační práci. Poté odjede zpět do své země ve Střední Asii a bude dále pokračovat v lingvistické práci. Jejím konečným cílem je překlad Písma nebo distribuce a propagace přeložené Bible v jazycích země, kde bude sloužit. Tato volba záleží na situaci v její zemi, na tom, jak se osvědčí, a na potřebách týmu tamních pracovníků.

VELIKONOČNÍ VÝLET

k zamyšlení

AFORISMY PAVLA KOSORINA

Církev není to, co si představujeme, nýbrž to, co jsme.

Někdy se člověk vymlouvá na Boží vůli, aby zakryl nedostatek té vlastní.

Když chodíš vírou, můžeš si zvolit tempo.

Bible se podobá zlatému dolu - kdo není ochotný kopat, nemá žádnou šanci zbohatnout.

Kdo přestane číst Bibli, stane se nečitelným křesťanem.

O Hospodina se musíme opírat jinak než o lopatu.

Bůh drží i ty, kteří se ho pustili.

Bůh nedělá zázraky, když se člověku nechce pracovat.

Až najdete odvahu něco udělat, budete se muset vypořádat s těmi, kteří to štěstí neměli.

Bůh vidí všechno, protože si před ničím nezakrývá oči.

Velikost člověka je dána velikostí toho, před čím je ochoten se sklonit.

Člověk má žít tak, aby se necítil jako neplatící divák.

Čím méně peněz, tím více času na věci, které se nedají koupit.

Někdo je krátkozraký, protože moc čte – a někdo zase proto, že nečte vůbec.

Bc. Pavel Kosorin (1964) je český humorista a autor aforismů, ředitel Centra sociálních služeb Armády spásy v Brně. Do roku 1994 působil ve sboru BJB na Vinohradech, stanice Bělá pod Bezdězem, odkud se odstěhoval do Brna. Je autorem většího počtu úspěšných sbírek aforismů, které vydalo nakladatelství Cesta. Jeho aforismy se například řadu let každodenně obměňují v internetovém deníku Neviditelný pes.*

Zdroj: Wikicitáty

TŘEŠNIČKY NA DORTU ANEB O MUŽÍCH BOJOVNÍCÍCH

Snad každý kluk chtěl někdy bojovat. Jako rytíř se bit o srdce své vyvolené či ochraňovat prosté vesničany před nájezdy potulných lupičů a mordýřů. Každý muž chtěl někdy vykonat velký čin. Takový, u kterého by ženy obdivně vzdychaly, a muži uznale kývali hlavami. Je to v nás, v mužích. Touha po dobrodružství, po boji, který ukáže, co v nás vlastně vězí. Ta touha, která dlí v srdci každého muže, byť u někoho hluboko ukrytá a zapomenutá, ta nás nutí chtít víc, být lepším, odvážnějším, statečnějším, mužnějším...

Ilustrační obr.: Michal Zacharzewski

V srdci každého muže je skryt bojovník. Proto se my muži rádi díváme na dobrodružné filmy, čteme napínavé knížky, sportujeme a snažíme se dokazovat (sobě i okolí) svou odvahu, sílu, rychlost, vytrvalost... Věřím, že tuhle touhu do nás vložil Bůh. Že kousek jeho srdce, které dal nám mužům, je kouskem srdce bojovníka, udatného bohatýra. Ženy většinou nedokážou úplně pochopit podstatu té naší mužské touhy. Neříkám, že všechny to cítí stejně a že žádná nemá ve svém srdci kousek bojovnice (jen zkuste matce vzít její dítě a hned uvidíte, jak dokáže žena bojovat o to, co je jí drahé). Ale většinou je ženě cizí myšlenka vzít do ruky meč a do krve hájit právo a spravedlnost, bojovat o čest, zachraňovat slabé a bezbranné či prostě jen stát na té „správné straně“. Žena své bitvy bojuje jinak a jinde, ovšem to je na jiné povídání.

Ano, myslím, že Bůh stvořil muže jako bojovníka. Jenže většina mužů nechápe, v čem vlastně ten pravý boj spočívá. Většina současných mužů (mne nevyjímaje) si představuje sama sebe tyčícího se nad hromadou posekaných nepřátel, s mírným úsměvem, který jakoby říkal: „Ano, byl to nepředstavitelně těžký boj, ale podívejte..., zvítězil jsem!“

Je čas bojovat a je čas být trpělivý. Jsou situace, kdy je zapotřebí vzít (obrazně řečeno) do rukou meč a odhodlaně vykročit vstříc nepřátelské vřavě. Jenže takových situací, řekněme si to upřímně, v životě kteréhokoliv muže nebývá mnoho. Daleko více je zapotřebí bojovat pomalu, trpělivě, krůček za krůčkem, den za dnem. A takové boje jsou daleko, daleko těžší. A většinu je také nikdo nevidí, nikdo neocení, nikdo po rameni nepoplácá, hlavou nepokývá... Přece však... Je tu někdo, kdo takový boj uvidí a dokáže ocenit. Je to sám Bůh. Stvořitel. Ten, který rozumí srdci muže a vidí do každé jeho bitvy. Když si mládenec namlouvá svou nastávající, kolikrát to bývá pěkná bitva. Ale ten opravdový zápas je udržet celý život slušné manželství. Věřte mi, jen dobývat

city stále jiných žen – to nemá před Bohem žádnou cenu. Dokonce méně než žádnou. Umět udržet přátelství i za cenu ztráty zdraví, soukromí, vlastního pohodlí a zvyků..., dokázat stát za pravdou i za cenu vlastního ponížení, ztráty jistot či materiálních výdajů..., sebeobětování... To nejsou jen prázdné pojmy. Každý chlap, když se poctivě zamyslí, ví, kde v jeho životě jsou bitvy, z nich jako pes se staženým ohonem utekl a kde naopak bojuje sverpě a hrdinně.

Je tomu podobně v manželství. Pokud je pro muže nejdůležitější vzhled a sex – pak se vlastně ani nepotřebuje ženit. Jeho bitvy jsou krátké a lehké. Možná si připadá dobře. Možná i podobně smýšlející a chovající se kamarádi dokážou ocenit jeho „vítězství“. Ale v hloubi vlastní duše ví, že na pravou bitvu, na pravý těžký boj – manželství – jednoduše nemá. Místo aby sbíral odvahu a připravoval se na jeden z největších, nejdelších a pravděpodobně nejtěžších zápasů ve svém životě, utrací svou sílu v malých potyčkách. Vzdálen opravdovému boji, postává v druhé řadě a zalepuje vlastní svědomí. A tak žijeme v generaci slabých mužů, kteří se umí jen velkohlubě chvástat, ale větší výzvu přijmout nedokážou. Žijeme v generaci unavených žen. Žen, které jsou unavené ze slabých mužů a sami vlastně ani nevědí, co chtějí, protože schopnost ustupovat se stala všeobecnou normou. Muži dnes bojují o třešničky na dortech místo o dorty samotné. A tak zbývá málo sladkých vítězství.

Jsou chvíle, kdy je zapotřebí vzít do ruky meč a s tváří neochvějnou čelit nebezpečí (když jdete s přítelkyní či s rodinou večer parkem a do cesty se vám postaví zarostlé individuum s očividně nekalými úmysly, jistě s ním v tu chvíli nezahájíte učenou disputaci o škodlivosti násilí páchaného proti skupině či jednotlivci). Ale v životě muže daleko více jiných situací vyžaduje pevnou vůli, odhodlání a odvahu. A trpělivost – tu především.

Přál bych si, aby se muži zase naučili bojovat v dobrých bitvách. Aby se muži naučili být muži, pravými rytíři bez bázně a hany, se ctí a odpovědností. A aby se už, díky pravým mužům, nemusely bát ženy být zase ženami.

Zbyněk Závodní

Převzato s laskavým svolením z blogu www.zbynek.bloguje.cz.